

Turistiku potřebuji k životu

Text: Eva Pavlatová Foto: archiv KČT

Patnáct let působil Ing. Jan Havelka jako předseda Klubu českých turistů. Nyní je jeho čestným předsedou, ale zároveň se i nadále věnuje mezinárodním vztahům klubu a je čestným prezidentem Evropské asociace turistických klubů. Velkým přínosem pro klub byly a jsou jeho profesní schopnosti, zkušenosti i kontakty. A jeho cesta k turistice? Mají ji na svědomí rodiče a potom turistická činnost v Sokole.

Rodiče tomu sice turistika neřikali, ale jezdili a chodili jsme na výlety. V dětství pro mě byl obrovským zážitkem přechod Krkonoš od Harrachova do Janských Lázní s rodiči. Přesto se mým celoživotním koníčkem stalo nejdříve lyžování. Od studií na gymnáziu jsem se věnoval atletice, závodně jsem dělal sprinty. Později jsem běhal orientační závody, což mě opět přivedlo více do kontaktu s přírodou. Když jsem nastoupil po vysoké škole do ČKD, stal jsem se členem jednoho odboru KČT (dnes Bohemians Praha). Ihned jsem byl i vyslán na kurz vedoucího pěší a později i lyžařské turistiky. Poté jsem již absolvoval pochody, orientační běhy, výcviky mládeže a podobně. Zejména lyžařské přechody hor u nás i na Slovensku, ale také v bývalé NDR. A stal jsem se předsedou onoho odboru. Po roce 1968 jsem byl z politických důvodů sesazen z zaměstnání z vedoucí funkce a začal jsem se v turistice realizovat naplno. I když jsem se později do funkce vrátil, nepřestal jsem v turistice pracovat.

Po revoluci se ale mnohé změnilo...

V roce 1990 jsme obnovili činnost KČT, byl jsem zvolen místopředsedou a po deseti měsících

Ing. Jan Havelka oslavil v červnu 2016 své 80. narozeniny

sedou a po deseti měsících předsedou klubu. V ČKD mě však zaměstnanci, kteří věděli, že kdyby nebylo vstupu vojsk Varšavské smlouvy do země, tak bych byl v roce 1989 už minimálně ředitelem závodu, přihlásili do konkurzu na generálního ředitele celého podniku. Ten jsem vyhrál, v roce 1990 jsem byl jmenován generálním ředitelem a až do dokončení privatizace v roce 1994 jsem řídil podnik o třiceti pěti tisících zaměstnancích.

Jak jste zvládal dvě takto velké funkce zároveň?

Hned zpočátku jsem zjistil, že se to dá velmi těžko časově zvládnout. Musel jsem vyřešit detailní koordinaci mé práce v obou funkcích a někdy jsem musel sáhnout i po řešení, jako organizovat vrcholné porady současně. Ve spodní části Václavského náměstí patřila tehdy ČKD budova na Můstku, v jejímž čtvrtém patře byly reprezentativní prostory na jednání a přijímání delegací. Tam jsem svolal na stejný den zasedání dvaadvaceti ředitelů ČKD a jednání pětadvaceti členů výboru KČT. Vedoucí mé kanceláře obdržel programy obou schůzí a já jsem přecházel z jedné zasedačky do druhé. Někteří členové klubu mně to vyčítali, ale po letech se mi chodili omlouvat. V době, kdy se prováděla privatizace ČKD, jsem často jednal ve vládě, a získal tak kontakty na ministry a poslance... a právě tyto kontakty byly velkým přínosem pro rozjezd nového KČT. Měl jsem možnost sehnat finance z Evropské unie, přes určitou skupinu poslanců jsem se dostal k ředitelům Státních lesů a podepsali jsme oboustranné výhodnou smlouvu. Rozvíjel jsem řadu projektů,

většinou ve stopách našich předchůdců, ale podle dnes platných pravidel a možností. V ČKD jsem spravoval obrovský majetek, a tak jsem se částečně stal ekonomem. Tuto zkušenost jsem uplatnil i při řízení klubu.

Dostal jste se při takovém vytížení vůbec do přírody?

Kdybych se nedostal, okamžitě bych toho nechal. Přírodu k životu potřebuji. A v době mého působení

S Milanem Tomanem z Čadce u lanovky na Velké Rači v prosinci 2016

V lednu 2015 na sněmu Asociace TOM ČR ve Zlíně

bení ve vedoucích funkcích jsem ji potřeboval dvojnásob. I když jsem se dostal na výlet jenom jednou za čtrnáct dní nebo jednou za měsíci. Jakmile jsem seděl na poradě,

kteřá nikam nevedla, vždy jsem si vybalil zážitky z posledního výletu - třeba jak bylo krásné na Smrku, na Klinovci nebo na Sněžce. Říkal jsem si: „Kdyby bylo nejhůř, prásknu dveřmi a zajedu si tam.“ A to je jistota. Každý zážitek v přírodě bez ohledu na počasí mi přináší silné emoce, které si pamatuji i po letech. V době, kdy se mi svět zdál hodně šedivý, mě turistika vždy dokázala povzbudit. I moje žena byla velká turistka. Seznámili jsme se na lyžích, obě dcery se také staly lyžařkami, starší je turistická cvičitelka, mladší je místopředsedkyně odboru KČT v Bechyni a jejich manželé jsou také turisté.

Kde v Čechách nejraději chodíte? Máte oblíbené lokality?

Tuto otázku dostávám často. A odpovídám, že jsem se narodil v Praze, celý život žiji v Praze a Prahu mám velmi rád. Navzdory tomu, že jsem vzděláním technik, tak se zajímám o historii a historická Praha má pro mě své neucházející kouzlo. V odboru Vojty Náprstka, jemuž předsedám, organizujeme například silvestrovské pochody za historií Prahy a mě těší rozzářené oči účastníků, kteří odcházejí poté na silvestrovské oslavy v krásné náladě. Mimo Prahu mám nejraději Jižní Čechy. Tam jsem od tří do patnácti let jezdil na prázdniny do Dolní Lhoty u Stráže nad Nežárkou. Takže mou nejmilejší krajinou je přechod mezi Třeboňskou pánví a prvními kopci Vysočiny. Tam jsem chodil i na první samostatné výlety nebo jezdil na výlety s kamarády. Poznal jsem sice detailně všechny české hory, často se do nich vracím, ale tohle je opravdu moje nejoblíbenější místo.